

principet skal jeg henvise den høitærede Minister til hans forberørende Kollega, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger). Han viste, at Systemet den Gang kun havde en enkelt Bestemmelse, som ikke vilde kunne passe nu, og det kunde altsaa meget godt bibeholdes og udvikkles. Jeg klagede over, at Systemet var opgivnet, men det er ikke det Samme, som at Systemet kan udvikles og forbedres. Det Maximum af 6 Rd., der den Gang stod som Gjennemsnitsprisen for de fire forskjellige Sedarter, kunde have været forhøiet til 7, 8, 9 eller 10 Rd.; det vilde der ikke have været det Fjernetste i Veien for, men Systemet var godt, og det var en Feil, at man opgav det. Det Samme er Tilfældet med Revisionsskriften. Sagen er her den, at man, naar man ved det private Initiativ fra Thingets Side før den bestemte Tidfrist vil foretage en Lønningslovs Revision, vil man faae det Svær af Regjeringen, at det ikke kan ske før om 10 Aar, men naar Regjeringen finder det bekvemt at komme og forlange en Forandring, kan dette ganske vist ske uden at forhindres af Revisionsskriften; deri ligger Forskjellen. — Saa vidt jeg ser, har jeg nu omtalt de forskjellige Punkter i den høitærede Finansministers sidste Foredrag, ved hvilke jeg finder det nødvendigt at opholde mig videre.

Finansministeren: Jeg skal vel lade ikke faa Enkeltheder ligge, men der er dog et Punkt, som jeg ikke kan Andet end gjøre Indsigelse imod, og det er da lige overfor det ærede Medlems Udtalelse mod den Maade, hvorpaa jeg fremhævede, at der er en Ensidighed, en unaturlig og urigtig Ensidighed, som fra en enkelt Side vel kan forklæres, men som for det ærede Medlem ikke er motiveret. Det ærede Medlem gik i Forbigaaende, at det Tillæg, som her er foreslaaet for Bestillingsmænd og Embedsmænd for indtil 800 Rd., ingen Ting betød. Det var dog ikke saa let ifjor at sætte en Forhøielse af 10 pCt. igennem, skjøndt til Slutningen gik det let, men det var ingenlunde givet fra Begyndelsen af, at det skulde gaa saa glat. Ved det nuværende Forslag er der foreslaaet en Forhøielse af 15 pCt., og det maa vel erkjendes, at en Forhøielse fra 10 pCt. til 15 pCt., altsaa 50 Procents Forhøielse ikke er at kalde for Intet. Deri kommer, at der er den Forskjel fra ifjor — jeg taler ikke om de Embedsmænd, som findes paa de militære Budgetter, men kun med Hensyn til Bestillingsmænd, altsaa ikke med Hensyn til de mindre vel afslagne Embedsmænd — at der derhos blev lagt et særligt Baaend paa Bemyttelsen af Tilskudet af de 10 pCt., idet det antoges, at man i Reglen ikke vilde gaa ud over 700 Rd. Men derhos sprang det ærede Medlem paa en for mig meget forunderlig Maade fra Lønninger paa 800 Rd. op til Lønninger paa 3 til 4,000 Rd., som om der ikke mellem dem, der have 800 Rd., og dem, der have 3,000 Rd.,

er et stort Antal, som om det ikke maatte siges, at alle Embedsmænd, ogsaa de ganske faa, som have over 4,000 Rd. og 5,000 Rd., føle i en kjædelig Grad Virkningerne af Jordyvælsen. (S. A. Hansen: Hør, hør!). Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem selv føler det. Der er en vis Kjendsgjerning, som det ikke nytter at modsiges, og det er, at den Jordyvælsen, som er indtraadt, virker paa Alle, som overhovedet staa paa vore Lønningslister. Skulde det kunne hjælpe Sagen til at gaa igjennem, at Finansministeren ikke fik noget Tillæg, i det Mindste saa længe jeg var Minister, saa skulde jeg med største Forngielse give Afstald derpaa; men jeg skal ikke undlade at modsiges den forunderlige ensidige Fordom, at Embedsmænd, som have en Indtægt af mellem 800 Rd. og 2,400 Rd., ikke i lige saa fuld Grad som de, der ere lønede med mindre end 800 Rd., skulde føle Virkningerne af den nuværende Synken i Pengenes Kjøbeevne, som om ikke Husleie, eller det Haandværksarbejde, som bruges, som om ikke Lyndelsøn stiger i samme Forhold — om ikke i høiere Grad — for dem, som have høiere Lønning end 800 Rd., det kan jeg ikke fatte paa nogen Maade. Det maa ikke fremstilles, som om jeg skulde have mindre Hjerte for dem, som have under 800 Rd.; men jeg kan ikke finde mig i en saadan Ensidighed som den, at de, der have indtil 800 Rd., skulde være de Æneste, som skulde have Krav paa Regjeringens og Repræsentationens Opmærksomhed. Der er fuldkommen faa god Føie til at tage Hensyn til Indflydelsen af de nuværende Forhold paa deres Tilkaar, som have Løn af over 800 Rd. Der er et langt Spring fra dem, der have 800 Rd., til disse Enkelte, som have 4 til 5,000 Rd. — Naar det ærede Medlem kom tilbage til de formentlige Lidelser, som hele Befolkningen skulde underkastes for Ministeriets Styrb, saa maa det ærede Medlem ikke tage mig det ilde op, jeg kan ikke tage det for ret Alvor. Vi kunne være uenige om mange Ting, men at hele Befolkningen skulde gennemgaa Ledelse ved dette Ministeriums Bestaaen, nei, det tror jeg ikke paa; men jeg skal svare lidt mere alvorlig. Skjøndt jeg ikke vil gaa udførlig ind paa den hele politiske Situation, vil jeg dog sige, at den Stillestaaen i Lovgivningsvirksomheden, som kan være indtraadt paa visse Omraader, og som ikke har en særlig Grund i en vis Stemning hos Folkethingets Flertal, efter min Overbevisning ikke er at søge i dette Ministeriums Personer. Det er netop derfor at jeg holder mig forvissat om, at om vi traadte tilbage i Dag, vilde ikke Forholdet i det Store forandre sig. Naar der nemlig er Spørgsmaal om bethdelige Forandringer, gennemgribende Forandringer paa de store Lovomraader, saa kræver det visse særegne Betingelser, det kræver, at den offentlige Mening er moden, at den veed, hvor den vil hen, det forudsætter, at der paa disse forskjellige Omraader henligger